

Στην Παναγία προστρέχουμε με θάρρος, όπως στη μητέρα μας (Δρ Χαραλάμπης Μ. Μπούσιας, Μέγας Υμνογράφος της των Αλεξανδρέων Εκκλησίας)

[/ Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

«Και που λοιπόν άλλην ευρήσω αντίληψιν; πού προσφύγω; πού δε και σωθήσομαι; τίνα θερμήν έξω βοηθόν;... Εις σε μόνην ελπίζω, και θαρρώ και καυχώμαι και προστρέχω τη σκέπη σου· σώσόν με». Μέσα στην επίγνωση της αναξιότητάς μας μαζί με τον υμνωδό, πιστό βασιλέα, μοναχό Θεόδωρο, ποιητή του Μεγάλου Κανόνας, καταφεύγουμε όλοι μας, όλοι οι εμπερίστατοι και κατατρυχόμενοι από τα βιοτικά βάσανα πιστοί, στην πρεσβεία της Κυρίας μας Θεοτόκου προς τον Υιό και Θεό της. Και τούτο γιατί γνωρίζουμε, ότι η Παναγία συνδέεται με μια ειδική σχέση με τον Χριστό, τον Θεό και Σωτήρα του κόσμου, τη σχέση της μητρότητας. Την ομολογούμε ως «αληθή Θεοτόκον», καταφάσκοντες, έτσι, το σχετικό δόγμα της Τρίτης και Τετάρτης Οικουμενικής Συνόδου, δηλαδή μητέρα του Θεού που μπορεί

και το θέλει από αμέτρητη συμπάθεια, να μεσιτεύει στον εύσπλαγχνο Υιό της για όλους μας.

Η Παναγία μας είναι η μόνη ελπίδα που έχουμε στις δυσκολίες και το αδιάσειστο στήριγμα στις στιγμές αδυναμίας και απογοητεύσεων της ζωής. Σε αυτήν καταφεύγουμε με παρρησία λέγοντάς της «Μήτηρ του Θεού, την πάσαν ελπίδα μου εις σε ανατίθημι». Αυτήν την παρρησία προς Εκείνη, αυτό το θάρρος να της απευθυνόμαστε άμεσα, το αποκτούμε, γιατί νοιώθουμε την Παναγία μας, τη μεγάλη Μάνα μας, να είναι έτοιμη κάθε φορά που της το ζητούμε, να ανοίγει την αγκαλιά της και φιλόστοργα να μας δέχεται, όπως η κλώσσα τα νοσσία της. Όταν την παρακαλούμε ψάλλοντας «εις σε μόνην ελπίζω και θαρρώ και καυχώμαι» της δείχνουμε την οικειότητα που αισθανόμαστε απέναντί της. Όταν πάλι της λέμε: «Προς τίνα καταφύγω άλλην, αγνή; Εις σε μόνην ελπίζω, εις σε μόνην καυχώμαι και επί σε θαρρών κατέφυγον» της ομολογούμε ότι είναι η μόνη μας καταφυγή και σκέπη και προστασία και αντίληψις και βοήθεια.

Όταν λέμε ότι έχουμε θάρρος σε κάποιον, εννοούμε ότι αισθανόμαστε οικείοι του, φίλοι του. Στους οικείους και στους φίλους μας εκμυστηρευόμαστε κάθε μας πρόβλημα, κάθε αντιξοότητα της ζωής. Σε αυτούς έχουμε θάρρος, αν και πολλές φορές απογοητευόμαστε από τη συμπεριφορά τους. Στη μητέρα μας έχουμε περισσότερο θάρρος γνωρίζοντας τη μητρική της, τη θυσιαστική αγάπη. Στην

Παναγία μας έχουμε κάτι παραπάνω από τη σαρκική μας μητέρα, έχουμε απόλυτο θάρρος να της εκφράσουμε τις ανησυχίες μας, τις θλίψεις μας, τις καθημερινές μας ανάγκες γνωρίζοντας εκ των προτέρων ότι θα τις θεραπεύσει. Δεν είναι μόνο δυό φορές μητέρα η Παναγία μας, είναι η ουράνια μητέρα που και να την στενοχωρήσουμε δεν αποκάμνει, αλλά σπεύδει να μας βοηθήσει να μας ικανοποιήσει κάθε μας σωτήρια επιθυμία. Και σκέπτομαι. Ποια μητέρα, όταν της ζητάει κάτι το παιδί της δεν σπεύδει να το ικανοποιήσει; Ποια μητέρα όταν το παιδί της πεινάει δεν του δίνει τροφή; Ποια μητέρα όταν το παιδί της πονάει δεν το παίρνει στην αγκαλιά της να το ανακουφίσει; Ποια μητέρα δεν δακρύζει μπροστά στο άρρωστο παιδί της περιμένοντας με αγωνία τη γνωμάτευση του γιατρού; Αν η μητέρα είναι η προσωποποίηση της αγάπης, η Παναγία είναι η προσωποποίηση αυτής στον υπέρτατο βαθμό.

Το θάρρος να απευθυνόμαστε στην Παναγία μας όταν έχουμε ανάγκες μας το έχει δώσει η ίδια με την καθημερινή της μέριμνα για εμάς. Είμαστε τα παιδιά της, και όπως της φυσικής μας μητέρας το βλέμμα μας ακολουθεί, για να μας προστατεύσει, έτσι και το άγρυπνο βλέμμα της Παναγίας μας δεν μας αφήνει να χαθούμε στη δίνη της αμαρτίας, των θλίψεων, των ασθενειών, των προβλημάτων μας. Για την Παναγία μας δεν υπάρχει άλυτο πρόβλημα, ανίατη ασθένεια, βρώμικη ψυχή. Τρέχει παντού να μας γιατρέψει, να μας βοηθήσει, να μας πλύνει με τα φιλόστοργα δάκρυά της το ρύπο του ενδύματος της ψυχής. Και ενώ οι φίλοι μας και οι οικείοι μας που τους εμπιστευόμαστε πολλές φορές μας απογοητεύουν, η Παναγία μας ουδέποτε μας απογοητεύει, ουδέποτε μας εγκαταλείπει. Η προστασία της είναι «ακαταίσχυντος». Γι' αυτό της ψάλλουμε: «Ουδείς προστρέχων επί σοι κατησχυμένος από σου εκπορεύεται, αγνή Παρθένε, Θεοτόκε».

Έχουμε θάρρος να απευθυνόμαστε στην Παναγία μας, γιατί και αυτή έχει το θάρρος, έχει τη μητρική παρρησία, να απευθύνεται στον εύσπλαγχνο Υιό και Θεό της, για όλους μας. Ως Μητέρα γνωρίζει πολύ καλά τη φιλανθρωπία του Υιού της, γνωρίζει καλά ότι αυτός «ουκ εις τέλος οργισθήσεται, ουδέ εις τον αιώνα μηνιεί» (Ψαλμ. 102, 9), αφού για αυτούς που τον σέβονται, μας λέει και ο ιερός Ψαλμωδός, «κατά το ύψος του ουρανού από της γης εκραταίωσε Κύριος το έλεος Αυτού επί του φοβουμένους Αυτόν» (Ψαλμ. 102, 11).

Έχουμε το θάρρος να απευθυνόμαστε στην Παναγία μας, το τελειότερο πλάσμα του Θεού επί της γης, γιατί είναι η μόνη από τις γυναίκες που επέλεξε ο Θεός μας, για να γεννήσει τον σαρκωθέντα Λόγο Του. Περίμενε πολλούς αιώνες, για να έλθει το πλήρωμα του χρόνου, να βρεθεί η Παναγία μας, η μόνη αμόλυντος, για να στείλει ο Θεός από τον ουρανό στη γη τον Υιό Του τον αγαπημένο, ώστε να ελκύσει μέσω Αυτού όλους εμάς τους αποδήμους ανθρώπους της χάριτός Του από

τη γη στον ουρανό. Έχουμε θάρρος να απευθυνόμαστε στην Παναγία μας, γιατί ως άνθρωπος, αν και πανάσπιλος, και υπεράμωμος και «καθαρωτέρα λαμπεδόνων ηλιακών», γνωρίζει το ευόλισθο της φύσεώς μας και μας συμπαθεί. Γι' αυτό καταφεύγουμε πάντοτε στη δική της βοήθεια, όλοι μας, οι οφειλέτες μυρίων ταλάντων, εμείς που σπαταλούμε την πατρική περιουσία με άσωτη ζωή, εμείς που συμπεριφερόμαστε χειρότερα από την πόρνη, το ληστή, τον τελώνη, που παρανομούμε πιο πολύ από τον Μανασσή, που είμαστε πιο άσπλαγχνοι από τον πλούσιο της παραβολής, που είμαστε λαίμαργοι δούλοι, δοχεία πονηρών και ακαθάρτων λογισμών, ξένοι κάθε αγαθού έργου.

Έχουμε θάρρος, όταν διαθέτουμε ταπεινό φρόνημα, να φωνάζουμε στην Παναγία μας:

Ελέησέ μας την ταπείνωση και λυπήσου μας την ασθένεια. Συ μόνο έχεις τόση παρρησία προς τον «εκ σου τεχθέντα», όση κανείς άλλος. Τα πάντα μπορείς ως Μητέρα του Θεού. Γι' αυτό σου γράφει ο Άγιος Νεκτάριος «πάντα όσα βούλεσαι, ως Θεομήτωρ δύνασαι». Για όλα έχεις την ισχύ ως υπερέχουσα όλων των κτισμάτων. Τίποτα δεν σου είναι αδύνατο, αρκεί να το θελήσεις. Μη, λοιπόν, παραβλέψεις τα δάκρυά μας, μην αηδιάσεις το στεναγμό μας, μην αποστραφείς τον πόνο της καρδιάς μας, μη καταισχύνεις την προσδοκία μας, αλλά αξίωσέ μας με τη μεσιτεία σου να ξαναβρούμε το αρχαίο προπρωτικό κάλλος αποβάλλοντας την ασχήμια των παθών μας. Συνοδοιπόρησε μαζί μας στη γήινη πορεία μας, παραμύθησέ μας στις θλίψεις, θεράπευσε τις ασθένειές μας, λύτρωσέ μας από αδικίες και συκοφαντίες. Παιδαγώγησε τη νεότητα, φύλαξέ μας τις αισθήσεις από τις προσβολές του εχθρού και δώσε μας καιρό μετανοίας.

Με θάρρος, Παναγία μου, απεθύνθηκε σε σένα και ο ασκητής του οποίου πέθανε ο υποτακτικός που διαρκώς έπεφτε σε αμαρτίες. Και πέτυχε του επιθυμητού. Σε παρακάλεσε να του φανερώσεις πού βρίσκεται η ψυχή του. Και του το έδειξες.

Μετά μερικές ημέρες ήλθε σε έκσταση και είδε τον υποτακτικό του αμίλητο να βαστάζεται από δύο αγνώστους και να αγωνιά. Λυπήθηκε πολύ ο Γέροντας και άρχισε ελεημοσύνες για την ψυχή του και μνημονεύσεις συνεχείς στις Θείες Λειτουργίες. Ταυτόχρονα κοπίαζε πολύ στην άσκηση, στην ξηροφαγία και στις μετάνοιες ώσπου του παρουσιάσθηκε η Παναγία και του είπε:

-Γιατί λυπείσαι και αδημονείς, Γέροντα;

Ο Γέροντας της εξήγησε το όραμα και με θάρρος από την ανταπόκρισή της την παρακάλεσε πιο θερμά να μεσιτεύσει για την ψυχή του.

Την επομένη ημέρα είδε πάλι τον υποτακτικό του να έρχεται προς αυτόν γελώντας

και να του λείει:

-Οι πρεσβείες σου, Γέροντα, έκαμψαν την Παναγία μας, γιατί σε αγαπάει υπερβολικά, και παρακάλεσε τον Σωτήρα μας να μου λύσει τα δεσμά, αφού ήμουν περιφραγμένος με τα σχοινιά των αμαρτιών μου.

Όταν άκουσε αυτά τα λόγια ο Γέροντας γέμισε από χαρά και ευγνωμοσύνη προς την Παναγία μας, την ταχινή αρωγό μας, η οποία αμέσως πάλι του παρουσιάσθηκε και τον ρώτησε:

-Έλαβες πληροφορία, Γέροντα;

Και εκείνος αποκρίθηκε:

-Ναί, Δέσποινά μου, και χάρηκα που τον είδα σε πλήρη άνεση. Και εκείνη του απάντησε:

-Πήγαινε, και να θυμάσαι πάντοτε τον υποτακτικό σου με προσευχές, ελεημοσύνες και θείες λειτουργίες.

Το θάρρος μας προς την Παναγία μας, θάρρος παιδιού προς μητέρα, ας το χρησιμοποιούμε πάντοτε, όχι μόνο για επίτευξη προσωπικών στόχων αλλά και προς ωφέλεια όλων των άλλων που μας παρακαλούν να ευχόμαστε για αυτούς, ιδιαίτερα για όσους δεν έχουν θάρρος, δεν έχουν παρρησία να προσευχηθούν λόθω ακάθαρτης ζωής, για όλους, «τους εντειλαμένους ημίν εύχεσθε υπέρ αυτών». Και να είμαστε κάτι περισσότερο από βέβαιοι ότι η επέμβαση της Παναγίας μας θα είναι άμεση.